

א) ומספ' דכ"ב פ"ד, ב) וד"ה ונפשו למפ' ד"ה הר' ה"א, ד) ו' י"ג ה"ה ופ' רש"א.

לעזר רש"י

קולטריא קנקן של חכמים (היהוה הפולחן את הקרקע).

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא פ.

עין משפט
גזר מצודה

נח א מ"י פ"ד הלכות שפירות הלכה א פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
גב ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
גב ב מ"י טס הלכה ג טושי"ע טס טפ"ד:
אד ד מ"י פ"ד מהל' מורה הלכה ז ט ט טושי"ע ח"מ ס' רלג טפ"ד:
טב ה מ"י טס הלכה י: טג ו מ"י טס הלכה ט סג טס טושי"ע טס טפ"ד:
סד ז מ"י פ"ד הלכות שפירות הלכה ד פתגם עשין פט טושי"ע ח"מ ס' ט טפ"ד:
סה ח מ"י טס הלכה ו טושי"ע טס טפ"ד:
טז ט מ"י טס הלכה ז ו טפ"ד ו וע"ש ח"מ ס' ו טפ"ד:
סז ט מ"י טס הלכה ד טושי"ע טס טפ"ד:
טח ט מ"י טס הלכה ד טושי"ע טס טפ"ד:

היבא ד"א שני טאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אמאי לא משלם אחד מן הפועלים שפסע בשפירת הקנקן ומיבעי נמי מאן משלם ו"ל דהיכא דשני לא משלם דמיירי שהמשכיר את הפרה הוא שוכר את הפועלים לילך עם פרתו ולעשות מלאכת

השוכר ולהכי לא משלם דא"ל למשכיר אלו לא התנינו עמך אלא להרוש בנקעה ולא קבלנו שמירת הקנקן כהר אלא בנקעה ואם היינו מורשים בנקעה לא היינו שוכרים ומ"מ שפירות שלנו לא נפסדי כי דעתך היה שנעשה כמו שז"ל בעל השדה כי ה"הימי סגור שלא יחרוש אלא בנקעה: וא"י דוכתא דמחוקינן בגוגרדי תרייהו משלמי. פי' בקונטרס משום דהוי ספק מי עשה ואין גראה ללא ק"ל (וכ"פ ד' לה): כסומכוס אלא ככגון והמזיל מחכירו עליו הראיה ואי הוה ספק הוי שניהם פטורים אלא ג"ל דהכא שניהם פשעו כיון דמחוקא בגוגרדי הוא נשכר מאלד בקל ויהי לכל אחד לימן לז על חכירו כמו על עצמו ולהחירו ולאחר שלל החירו גם הוא פשע: שפחה זו שושה היא בו' הר' זה ספק טעות. מכאן קשה לפ"ה שפי' אהא דלמך כמחובות (ד' נח. וסס ד"ה ה"ה) סימפון צעבדים ליכא אי מומין שנבגלו כו' מאי אמרת ליטעין מומין או מוכבז למלכות הגהו קלא אית להו ופירש בקונטרס וסגור קביל וקשה לר"ת דהא הכא אמרינן דהוי מקח טעות באלו המומין וא"כ משכחת סימפון צעבדים ואין אוכלין בתרומה ונראה לר"ת לפרש הגהו קלא אית להו ולא איתא דהוי מוכבז דלמכות או ליטעין אז היה קול וכו' וליכא קלא ליכא למיחש להכי ובהנהו דהכא נמי קלא אית להו וכן משמע ליטעיל דמאי אמרת כלומר בלחה סימפון משכחת ללא הגיעו בליטעין מומין או במוכבז למלכות ונראה המוכר פירות וכו' ד' נח: וסס ד"ה ליטעין) מניח בדיאל למלכות אומר לו הרי שלך לפניך: היו בה כ"ה המומין ה"הו: כד"ה דקמני הרי זה מקח טעות דלמא מיירי כגון שכל המומין היו בה והוי מקח טעות אע"פ שלא דק הלוקח אפילו משום דלמא לוקח מסתמא כל הני דקאמר ליטענהו לכוליה ומדהא ליטעיל הא נמי ליטעיל ומוס זה ומוס אחר אין זה מקח טעות כיון שאין מוכר אלא אחד ולא שייך למימר מדהא ליטעיל הא נמי ליטעיל או דלמא הא דקמני הרי זה מקח טעות היינו היכא דליטענהו לכוליה ודק לוקח כהד מינייהו ואיטענהו דליטעיל ואמר מדמשקך בהך בלדך נמי כהד אכל אס כולם אמת לא הוי מקח טעות והא דקמני מוס זה ומוס אחר ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם בה אין זה מקח טעות בתוספתא דכחוצות משמע דאס הזכיר שני מומין אחד יש בה ואחד אין בה דלא הוי מקח טעות אלא דוקא כי נספדו בין הרבה מומין שאין בה דלמי טעם טעם שלשים יום יעמיד פרנס א"ל קדש לי בתך על גמט שאין בה מומין א"ל שוכה היא שעמומת היא נכפית היא אס א"ל אותו המוס ומוס אחר עמו אין זה מקח טעות היה בה מוס אחד ונספדו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

קשה כמשאוי תנן. לאכי סיפא דקמני כמה יוסף קאי לפרש רישא ולרבה רישא דקמני להביא עליה חטין והביא עליה שעורין היינו כבוד החטין שהוא סאה דמומה בשעתין מיב דניספחא הוי מוספת להביא לתך חטין והביא לתך שעורין פטור אפילו אין זה מקח טעות היה בה מוס אחד ונספדו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

קשה כמשאוי תנן. לאכי סיפא דקמני כמה יוסף קאי לפרש רישא ולרבה רישא דקמני להביא עליה חטין והביא עליה שעורין היינו כבוד החטין שהוא סאה דמומה בשעתין מיב דניספחא הוי מוספת להביא לתך חטין והביא לתך שעורין פטור אפילו אין זה מקח טעות היה בה מוס אחד ונספדו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

מתני' השוכר את הפרה לחרוש וכו'. וכל כלי המחרישה לנעל הכקר ונערו הולכין עם כהממו חיה אותו הדרכן לכיון פרה לתלמיה וזה הולך אחר המחרישה ומכבד הימד נקרקע שבו הנחל שקורים קולטריא בלג"ו והוא קנקן דמתני': חייב. שהריס קשים לחרוש שהעלעים שם: ודש כסבואה פטור.

אס החליקה: גמ' ויכא דלא שני. ואין לנעל הפרה לתבוע לו כלום ואילו שהיו בפועל המנהיג והאחוז יחד שפירס היו אחוה מהן פושע בשפירת הקנקן: דנקיט פירש. מרדע הוא משלם שלא כיון את הפרה יפה ועל ידי שפירות את השורה של מענה נשכר הקנקן: דנקיט מנא. קנקן: משלם. שהעמיק יותר מדאי מלח' בלחך: ויילכסא דנקיט מנא משלם. שאילו לא העמיק יותר מדאי לא היה נשכר בעינות השורה: ואי דמחוקא בגוגרדי. שהיה ידוע להם כהר משעלה אכנס וינמא וטרשין: טרויטו משלמים. שהיה להם להזהר מאלד ונדכר מועט שפירות חף המנהיג הוא נשכר והוי דכר המוטל כספק: היה כה מוס אחד. אחד מן המומין הללו היה כה: ונספו בין מומין אחרים. שלא היו כה: הרי זה מקח טעות. לפי שהכיר הלוקח כשאר מומין שאין וכסבור הוא ככגון משקר אלא להשליך מעליו מרעומת הוא אומר הילך מקח טעות הוא דלדעתא דהכי לא זכר: מוס זה ומוס אחר. שפירש לו שס אותו מוס לבד ואמר לו מוס זה כה ועוד מומין אחרים: אין זה מקח טעות. כיון דאחוז המוס הזכיר לו לבדו כו היה לו לבדוק: ונספדו. כהרו. כמו שניפח עשאים דתענית (דף סה:). נכפית. נופלת מחולי: משועמת. היה כה מוס אחד. מאלו המומין והשאר אין כה: היו כה כל המומין הללו. ואינו מקפיד אלא על האחד ובה וטוענו כסבור הייתי שאתה כולל בה מה שאין בה ומה שיש בה ואילו ידעתי שזה בה לא הייתי לוקחה מאי: אפילו לא גרסינן והכי גרסי' הכי אמרינן משמיה דרבא היו כה כל המומין האלו אין זה מקח טעות: מתני' והביא עליה שעורין. שס קלים חטין: חייב בקלקולה אס הוסף ג' קבין. ולא אמרינן הואיל והשעורין קלים יש לו להוסיף עד כדי כובד לתך חטין משמא החמור לתך חטין חזי כור: מפני שהנפח קשה לכהה כמשאוי. וכיון דנפח לתך שעורין כנפח לתך חטין קשה לה חוספת: והביא לתך שעורין. שאל הוסף: פטור. אס ממה: גמ' קשה כמשאוי. כדפירשית חף על פי שאין משאן כבד כמשא החטין הרי נפחן כנפח חטין והנפח כמשאוי: ניספחא כהקלא. נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: ואס הוסף שלשה קבין. דהוא שיעור מוספת לחמור לקלקל חייב: קשה למשאוי. אס שהוה כובד השעורין לכובד החטין כגון שהוסף קשה שלמה על התך הרי הרבה הנפח ורוב הנפח קשה למשאוי והוי נפח זה מוספת לקלקול החמור: חיקלא כהקלא. אינו חייב עד שישוה כובד השעורין לכובד החטין דליהוי נפח זה מוספת אכל נפח ומשקל חסר לא אמרינן נפח השוה הרי הוא כמשקל וליחייב בתוספת של שלשה קבין דקשה למשאוי מן ולא קשה כמשאוי: מאי לאו שלשם קבין. כאכ"י: לא סאה. והכי קאמר להביא לתך חטין והביא לתך שעורין פטור ואע"פ ששינה שרי שיהא להקל ואס הוסף עד כדי משקל החטין חייב משום תוספת הנפח: הכי קאמר וכו'. ומיני מילי קמני והאי וכמה יוסף לאו אלהביא חטין והביא שעורין קאי: שש

חטין קשה לה חוספת: והביא לתך שעורין. שאל הוסף: פטור. אס ממה: גמ' קשה כמשאוי. כדפירשית חף על פי שאין משאן כבד כמשא החטין הרי נפחן כנפח חטין והנפח כמשאוי: ניספחא כהקלא. נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: ואס הוסף שלשה קבין. דהוא שיעור מוספת לחמור לקלקל חייב: קשה למשאוי. אס שהוה כובד השעורין לכובד החטין כגון שהוסף קשה שלמה על התך הרי הרבה הנפח ורוב הנפח קשה למשאוי והוי נפח זה מוספת לקלקול החמור: חיקלא כהקלא. אינו חייב עד שישוה כובד השעורין לכובד החטין דליהוי נפח זה מוספת אכל נפח ומשקל חסר לא אמרינן נפח השוה הרי הוא כמשקל וליחייב בתוספת של שלשה קבין דקשה למשאוי מן ולא קשה כמשאוי: מאי לאו שלשם קבין. כאכ"י: לא סאה. והכי קאמר להביא לתך חטין והביא לתך שעורין פטור ואע"פ ששינה שרי שיהא להקל ואס הוסף עד כדי משקל החטין חייב משום תוספת הנפח: הכי קאמר וכו'. ומיני מילי קמני והאי וכמה יוסף לאו אלהביא חטין והביא שעורין קאי: שש